

Sygn. akt VU 819/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Stanisław Pilarczyk

Protokolant Anna Sobańska

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2016 r. w Kaliszu

odwołania M. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 19 kwietnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie M. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

Oddala odwołanie

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w O., odmówił wnioskodawcy M. L. przyznania emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach, gdyż, zdaniem organu rentowego, nie udowodnił on wymaganego 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca M. L., domagając się przyznania prawa do emerytury. Organ emerytalny, w odpowiedzi na odwołanie wnioskodawcy, wniósł o jego oddalenie.

Sąd poczynił następujące ustalenia:

Wnioskodawca M. L. urodził się (...). W dniu 13 stycznia 2016 roku złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Organ rentowy przyjął, iż wnioskodawca, na dzień 1 stycznia 1999 roku, udowodnił łącznie 26 lat, 4 miesiące okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 13 lat, 9 miesięcy i 9 dni okresów pracy w szczególnych warunkach (z wyłączeniem okresów nieskładkowych), w okresie od dnia 1 października 1984 roku do dnia 13 grudnia 1998 roku w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Spółka z o.o. Wnioskodawca domaga się zaliczenia do okresów pracy w szczególnych warunkach okresu pracy od dnia 1 sierpnia 1979 roku do dnia 30 września 1994 roku.

(okoliczności niesporne)

Wnioskodawca M. L. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Usługowym (...) Spółka z o.o. (następca prawny (...) S.A. w O.) od dnia 4 lipca 1972 roku do dnia 3 października 2008 roku. Powyższy pracodawca w dniu 5 stycznia 2016 roku wystawił wnioskodawcy M. L. świadectwo pracy w szczególnych warunkach jako spawacz, od

dnia 1 października 1984 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku, przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym i atomowodorowym (dowód – świadectwo pracy i świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach – k. 3 i 9 akt emerytalnych wnioskodawcy).

Wnioskodawca ukończył zasadniczą szkołę zawodową w dniu 24 czerwca 1972 roku, zdobywając zawód ślusarza-mechanika (dowód – odpis świadectwa pracy wnioskodawcy – akta osobowe wnioskodawcy).

W dniu 3 lipca 1972 roku wnioskodawca M. L. zawarł umowę o pracę z Zakładami (...) w O. Powyższy pracodawca powierzył mu obowiązki ślusarza (dowód – umowa o pracę – akta osobowe wnioskodawcy). Od dnia 25 kwietnia 1974 roku do dnia 30 kwietnia 1976 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

(okoliczności niesporne)

W dniu 1 maja 1976 roku wnioskodawca zawarł umowę o pracę z Zakładami (...) w O., a powyższy pracodawca powierzył mu wykonywanie pracy ślusarza-blacharza na Wydziale AK-2 (dowód – umowa o pracę, akta osobowe wnioskodawcy).

Ówczesny pracodawca wnioskodawcy, w dokumentach osobowo-płacowych z dnia 16 lipca 1976 roku, 1 sierpnia 1978 roku, 29 marca 1977 roku, 10 lipca 1979 roku, 18 lipca 1983 roku, określał stanowisko pracy wnioskodawcy jako ślusarz (dowód – dokumenty osobowo-finansowe – akta osobowe wnioskodawcy).

Z dniem 1 października 1983 roku pracodawca wnioskodawcy, Zakład (...) w O., powierzył wnioskodawcy M. L. wykonywanie pracy na dwóch stanowiskach, ślusarza i spawacza, przy czym, ze względu na dwuzawodowość, za czas wykonywania pracy w zawodzie spawacza ustalili dla niego 20% premii dodatkowej (dowód – dokument o powierzeniu wnioskodawcy pracy w zawodzie ślusarza i spawacza – akta osobowe wnioskodawcy).

Dokumentem z dnia 30 września 1984 roku Zakład (...) ustalił dla wnioskodawcy nowe warunki pracy i płacy, powierzając mu wykonywanie pracy spawacza od dnia 1 października 1984 roku (dowód – pismo z dnia 30 września 1984 roku o powierzeniu wnioskodawcy wykonywania pracy na stanowisku spawacz – akta osobowe wnioskodawcy).

Wnioskodawca 23 kwietnia 1977 roku ukończył podstawowy kurs spawania elektrycznego, a 6 stycznia 1986 roku – podstawowy kurs spawania gazowego (dowód – kserokopia książeczki spawacza – k. 6 akt sądowych).

(okoliczności niesporne)

W dniu 30 sierpnia 2007 roku wnioskodawca M. L. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W wywiadzie zawodowym przy ustalaniu prawa do renty, wnioskodawca podał lekarzowi orzecznikowi ZUS, iż do dnia 26 marca 2007 roku, przez około 22 lata, pracował jako spawacz, a wcześniej przez około 12 lat jako ślusarz-mechanik (dowód – wywiad zawodowy z dnia 24 września 2007 roku – akta rentowe wnioskodawcy).

Również w wywiadzie zawodowym z dnia 27 sierpnia 2007 roku, ówczesny pracodawca wnioskodawcy (...) Spółka z o.o. podał, iż wnioskodawca jako spawacz pracował od dnia 1 października 1984 roku (dowód – wywiad zawodowy – akta rentowe wnioskodawcy).

W kolejnym wywiadzie zawodowym z dnia 18 sierpnia 2008 roku również podniesiono, iż wnioskodawca pracował jako spawacz od dnia 1 października 1984 roku (dowód – wywiad zawodowy – akta rentowe wnioskodawcy).

Czyniąc powyższe ustalenia faktyczne Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy oraz zeznaniom świadków J. J. oraz S. M., którzy twierdzili, iż wnioskodawca pracował jako spawacz już od 1979 roku, a nie dopiero od dnia 1 października 1984 roku, jak wynika z dokumentacji pracowniczej.

Prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą

dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw, podkreśla się, że tylko zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach.

W wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 3 kwietnia 2013 roku (III AUa 1284/12, Lex nr 1298930) podniesiono, iż „przepis § 2 ust. 2 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) ma znaczenie wyłącznie instrukcyjne, w tym sensie, że wskazuje na potrzebę zwrócenia uwagi na wiarygodność dowodów, wśród których w pierwszej kolejności należy dokonywać ustaleń w oparciu o jakąkolwiek miarodajną dokumentację. Dopiero w razie braku takiej możliwości należy skorzystać z dowodu z przesłuchania świadków. Innymi słowy choć w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, nie obowiązują ograniczenia dowodowe, zawarte w przepisach rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.), to jednak zauważyć należy, że w rozporządzeniu przewidziana została pewna hierarchia dowodów, którą sąd winien kierować się przy rozpoznawaniu sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych. W pierwszej kolejności, przy ustalaniu okresów zatrudnienia, winny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia – świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy ubezpieczenia. Dopiero, gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności, dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia. Nie jest natomiast dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne”.

Podobny pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 16 października 2013 roku (III AUa 211/13, Lex nr 1386117) podnosząc, iż „prawo do emerytury w obniżonym wieku stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na uprawdopodobnieniu wykonywania pracy w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy, wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), lecz musi zostać udowodnione, a temu służą m.in. dokumenty. Dlatego w tej kategorii spraw podkreśla się, że same zeznania świadków czy wnioskodawcy, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach”.

Również Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 20 września 2012 roku (III AUa 374/12, Lex nr 1223476) podkreślił, iż „prawo do wcześniejszej emerytury stanowi odstępstwo od zasady powszechnego wieku emerytalnego i w związku z tym nie można poprzestać tylko na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi zostać udowodnione, a temu służą dokumenty. Dlatego, w tej kategorii spraw podkreśla się, że już tylko zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków w sytuacji, gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne”.

Podobny pogląd zawarł również Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 28 listopada 2013 roku (III AUa 1803/12, Lex nr 1428141), gdzie podkreślono, iż „dokonując w postępowaniu sądowym weryfikacji wystawionego świadectwa pracy w szczególnych warunkach, pamiętać należy, że jakkolwiek w postępowaniu sądowym, w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń, mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, to jednak dowód z zeznań świadków lub przesłuchania stron (art. 473 k.p.c.) ma charakter subsydiarny, co oznacza, że dysponowanie tylko takim dowodem (do tego ogólnikowym) dla ustalenia, wbrew treści wydanego świadectwa pracy, nie kwestionowanego przez lata, mającego generalnie oparcie w treści dokumentacji pracowniczej, może być niewystarczające dla udowodnienia innych okresów wykonywania pracy albo innego rodzaju wykonywanej pracy, niż to przyjęte w rzeczonym świadectwie.”

Również Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 15 marca 2015 roku (III AUa 252/15m, Lex nr 1712678) podniósł, iż „reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których

wywodzą one skutki prawne. Zasada ta znajduje także zastosowanie w spawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, których przedmiotem są odwołania od decyzji organów rentowych. Oznacza to, że w sprawie wnioskodawca winien wykazać, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w spornym okresie, pracował w warunkach szczególnych. Same zeznania świadków, z uwagi na szczególny i wyjątkowy charakter wcześniejszej emerytury, nie mogą przesądzać o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy w szczególnych warunkach, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, zgromadzonych w sprawie.”.

Podobny pogląd zawarł również Sąd Apelacyjny w Lublinie z dnia 6 sierpnia 2014 roku (III AUa 466/14, Lex nr 1496008), gdzie podniesiono, iż „zeznania świadków, gdy znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.”.

Identyczny pogląd zawarł również Sąd Apelacyjny w Wrocławiu, w wyroku z dnia 22 lutego 2012 roku (III AUa 1734/11, Lex nr 1129735) i Sąd Apelacyjny w Krakowie, w wyroku z dnia 4 czerwca 2014 roku (III AUa 2284/13, Lex nr 1483742).

Również w wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 czerwca 2016 roku (III AUa 1842/15, Lex nr 2071302) podkreślono, iż „prawo do emerytury w niższym wieku stanowi przywilej i jako takie jest odstępstwem od zasady powszechnego wieku emerytalnego. W związku z tym strona nie może poprzestać na jego uprawdopodobnieniu, lecz musi udowodnić przesłanki przyznania prawa w sposób bezsporny, a temu służą przede wszystkim dokumenty i dopiero wówczas, gdy są one niedostępne lub niekompletne, możliwym i uzasadnionym jest dokonywanie ustaleń na podstawie innych dowodów, w tym zeznań wskazywanych przez wnioskodawcę świadków. Same zeznania świadków, gdy nie znajdują potwierdzenia w dokumentach pracowniczych, nie stanowią miarodajnego dowodu pracy w szczególnych warunkach. Tym bardziej nie jest dopuszczalne oparcie się wyłącznie na zeznaniach świadków, w sytuacji gdy z dokumentów wynikają okoliczności przeciwne.”.

Podzielając w całości cytowane wyżej stanowisko judykatury, należy podnieść, iż dokumentacja pracownicza, zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) w O., oświadczenia zawarte w wywiadach zawodowych przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wnioskodawcy, gdzie jednoznacznie podano, iż wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy pracę spawacza rozpoczął od dnia 1 października 1984 roku, świadczy, iż dopiero od dnia 1 października 1984 roku wnioskodawca rozpoczął pracę w pełnym wymiarze czasu pracy jako spawacz.

To, że wnioskodawca miał uprawnienia spawacza od 1977 roku, przy braku innych dokumentów, nie świadczy, iż już od dnia 1 sierpnia 1979 roku wykonywał on prace spawacza. Same zeznania wnioskodawcy, świadków, i to z stosunkowo odległego okresu i przy nieprecyzyjnych zeznaniach odnośnie kiedy wnioskodawca rozpoczął pracę spawacza, nie mogą być wiarygodnymi dowodami, iż już od dnia 1 sierpnia 1979 roku do dnia 30 września 1984 roku, wnioskodawca pracował jako spawacz, jeżeli dokumentacja, zawarta w aktach osobowych wnioskodawcy, jest sprzeczna z tymi zeznaniami.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zmianami) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku, przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy tj. 1 stycznia 1999 roku, osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganych w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 tej ustawy.

Emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożeniu wniosku o przekazanie środków zgromadzonych an rachunku w otwartym funduszu emerytalnym za pośrednictwem Zakładu na dochody budżetu państwa.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 cytowanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w niższym wieku emerytalnym niż określona z art. 27 pkt 1.

Stosownie do treści art. 32 ust. 2 przytoczonej ustawy, dla celów ustalenia uprawnień do emerytury w obniżonym wieku, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości, lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

Szczegółowe warunki uzyskania dochodzonego świadczenia reguluje rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników, zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 roku Nr 8 poz. 43 ze zmianami). Zgodnie z treścią § 1 ust. 1 tego rozporządzenia stosuje się je do pracowników wykonujących pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w jego § 4 – 15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

Okresami pracy, uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu, są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 powołanego rozporządzenia). Okresy pracy w powyższych okolicznościach stwierdza zakłada pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów, wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru, stanowiącego załącznik do przepisów, wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia). Według § 3 cytowanego rozporządzenia, za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Zaś po myśli § 4 ust. 1 rozporządzenia, pracownik, który wykonywał pracę w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny, wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- ma wymagany okres zatrudniania, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzanej mu pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 roku, III UK 27/07, OSNP z 2008 roku, nr 21-22, poz. 325; z dnia 19 września 2007 roku, III UK 38/07, OSNP z 2008 roku, nr 21-22, poz. 329; z dnia 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/07, Lex nr 483283; z dnia 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/07, OSNP z 2009 roku, nr 5-6, poz. 75; z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08, Lex nr 528152). Podobne stanowisko zajmuje również Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 16 lutego 2012 roku (III AUa 173/11, Lex nr 1129733) i w wyroku z dnia 9 lutego 2012 roku (III AUa 1682/11, Lex nr 110471).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepisy art. 6 k.c. znajdują zastosowanie w pełni w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, co oznacza, że ciężar

udowodnienia, iż stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wnioskodawca w spornym okresie pracował w warunkach szkodliwych, spoczywa na nim (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku, II UKN 297/00, OSNP 2002/23/577; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2001 roku, II UKN 566/00, Lex nr 1214940; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97, OSNP 1998/21/638; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 lutego 2012 roku, III AUa 1734/11, Lex nr 1129735).

Podobny pogląd wyraził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 21 marca 2013 roku (III AUa 1570/12, Lex nr 1298891) podnosząc, iż „przystępując do prowadzenia postępowania dowodowego należy pamiętać, że wszystkie obowiązki dowodowe w zakresie wykazania, że wykonywana praca w spornym okresie miała charakter pracy w warunkach szczególnych, w rozumieniu rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.), obciążają wnioskodawcę, a nie organ rentowy. To więc nie organ rentowy ma obowiązek wykazania, że praca wykonywana przez wnioskodawczynię nie miała charakteru pracy w warunkach szczególnych, lecz wnioskodawczyni ma obowiązek udowodnić, że taki charakter miała.”.

W orzecznictwie sądowym przyjęto również, iż o uprawnieniu do wcześniejszej emerytury decyduje spełnienie wszystkich warunków określonych w art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie przekonanie pracownika, że praca była wykonywana w szczególnym charakterze lub warunkach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2010 roku, II UK 140/10, Lex nr 786382). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 czerwca 2011 roku (I UK 393/10, Lex nr 950426) podniesiono, iż prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego, z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady, wyrażonej w art. 27 ustawy z 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie w celu uzasadniającego to odstępstwo.

Podobny pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Szczecinie, w wyroku z dnia 24 maja 2013 roku (III AUa 26/13, Lex nr 1388949) podnosząc, iż „wykonywanie pracy w szczególnych warunkach nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Dokonując oceny materiału dowodowego sprawy trzeba mieć na uwadze, że zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień lub wzrostu świadczeń emerytalno-rentowych, wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych.”.

Zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie pozwala przyjąć, aby wnioskodawca, w spornym okresie od dnia 1 sierpnia 1979 roku do dnia 30 września 1984 roku, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace spawacza, a praca spawacza jest pracą w szczególnych warunkach.

Tak więc, skoro wnioskodawca nie udowodnił i nie wykazał, iż od dnia 1 sierpnia 1979 roku do dnia 30 września 1984 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach, to na dzień 1 stycznia 1999 roku nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach, to zgodnie z art. 6 k.c. ponosi on ujemne skutki prawne tego faktu.

Nieudowadniając 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wnioskodawca nie udowodnił więc jednej z podstawowych przesłanek do przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, a więc zaskarżona decyzja organu rentowego odpowiadała prawu, a odwołanie wnioskodawcy, jako niezasadne, zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., podlegało oddaleniu, co znalazło odzwierciedlenie w wyroku.